

Arrest

nr. 58 156 van 21 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X, alias X, alias X, alias X, alias X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, alias X, alias X, alias X, alias X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit tot terugwijzing van 7 mei 2010, genomen door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 juni 2002 werd verzoeker aangetroffen in het Rijk en werd hem het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 20 februari 2003 werd verzoeker opnieuw aangetroffen in het Rijk en werd hem nogmaals het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.3. Ook op 12 juli 2003 en 15 mei 2004 nam verweerder ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoeker werd op 15 september 2005 door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen maanden wegens diefstal.

1.5. Op 4 december 2005 en 18 juni 2006 nam verweerder ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 11 augustus 2006 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van één jaar wegens diefstal door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen.

1.7. Aan verzoeker werd op 6 september 2006 nogmaals het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.8. Verzoeker werd op 10 januari 2007 door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar wegens diefstal en opzettelijke slagen en verwondingen. Deze uitspraak werd in beroep bevestigd op 25 september 2007.

1.9. Aan verzoeker werd op 30 januari 2007 nogmaals het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

1.10. Verzoeker werd op 9 mei 2007 door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar wegens diefstal met geweld. Deze uitspraak werd in beroep bevestigd op 25 september 2007.

1.11. Op 12 oktober 2007 en 6 februari 2009 werd aan verzoeker andermaal het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

1.12. Op 31 juli 2009 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden wegens diefstal, heling en illegale binnenkomst en onwettig verblijf in het Rijk.

1.13. Verzoeker werd op 3 november 2009 door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar wegens diefstal door middel van geweld of bedreigingen, met de omstandigheid dat de inbreuk bij nacht werd gepleegd en diefstal.

1.14. Aan verzoeker werd op 20 april 2010 nogmaals het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.15. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 7 mei 2010 de beslissing tot terugwijzing. Deze beslissing, die verzoeker op 1 januari 2011 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“De Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid,

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20, gewijzigd bij de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling beweert onderdaan van Algerije te zijn;

Overwegende dat hij niet werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat hij zich op 28 mei 2005, schuldig heeft gemaakt aan diefstal (3 feiten), feit waarvoor hij werd veroordeeld op 15 september 2005 tot een definitief geworden gevangenisstraf van negen maand met uitstel van drie jaar voor wat de voorhechtenis overtreft;

Overwegende dat hij zich, als dader of mededader, tussen 1 januari 2002 en 11 juli 2006, schuldig heeft gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreigingen, met de omstandigheden dat de inbreuk bij nacht werd gepleegd, door twee of meer personen; aan heling en aan illegale binnenkomst of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij werd veroordeeld op 11 augustus 2006 tot een definitief geworden gevangenisstraf van een jaar met uitstel van vier jaar voor wat zes maand overtreft;

Overwegende dat hij zich, in staat van wettelijke herhaling, op 18 november 2006, schuldig heeft gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen, feit waarvoor hij werd veroordeeld op 25 september 2007 tot een definitief geworden gevangenisstraf van een jaar met onmiddellijke aanhouding;

Overwegende dat hij zich, in staat van wettelijke herhaling, tussen 17 juni en 2 juli 2006, schuldig heeft gemaakt aan diefstal (6 feiten) en aan opzettelijke slagen of verwondingen, feiten waarvoor hij werd veroordeeld op 25 september 2007 tot een definitief geworden gevangenisstraf van een jaar met uitstel van drie jaar voor de helft;

Overwegende dat hij zich, in staat van wettelijke en specifieke herhaling, schuldig heeft gemaakt tussen 6 september 2006 en 22 juni 2009, aan diefstal, met de omstandigheid dat de inbreuk bij nacht werd gepleegd (3 feiten); aan diefstal; aan heling (4 feiten) en aan illegale binnenkomst of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij werd veroordeeld op 31 juli 2009 tot een definitief geworden gevangenisstraf van achttien maand;

Overwegende dat hij zich, in staat van wettelijke herhaling, schuldig heeft gemaakt op 26 oktober 2008, aan diefstal door middel van geweld of bedreigingen, met de omstandigheid dat de inbreuk bij nacht werd gepleegd en aan diefstal (3 feiten), feiten waarvoor hij werd veroordeeld op 3 november 2009 tot een definitief geworden gevangenisstraf van een jaar met onmiddellijke aanhouding;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat betrokkene, meervoudig recidivist, geen enkel bewijs van verbetering aandraagt en zijn bestaansmiddelen put uit de misdadigheid;

Overwegende dat er, bijgevolg, een actueel en reëel gevaar voor de openbare orde bestaat;

BESLUIT:

Enig artikel.-De zich noemende (H., A.) geboren te Shelef op 30 augustus, alias (H., A.), geboren te Chlaf op 30 augustus 1979, alias (H., A.), geboren op 30 augustus 1979, alias (H., A.) of (A., H.), geboren op 30 augustus 1979, wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid."

Dit is de bestreden beslissing.

1.16. Via een op 14 juli 2010 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.17. Verzoeker werd op 18 december 2010 op heterdaad betrapt bij een diefstal met geweld (PV: BR.11.LL.171298/2010).

1.18. Op 4 januari 2011 werd met betrekking tot verzoeker een proces-verbaal (BR.43.LL.001986/2011) opgesteld wegens slagen en verwondingen en illegaal verblijf.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting

“In het bestreden ministeriële besluit is de verwerende partij van oordeel dat de verzoekende partij een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde. De verwerende partij wijst hiertoe op het strafrechtelijke verleden van de verzoekende partij.

De verzoekende partij ontkent niet dat hij in het verleden fouten heeft gemaakt. Doch dient opgemerkt te worden dat de strafbare feiten aangehaald door de verwerende partij dateren van enkele jaren terug. De verzoekende partij is voor deze feiten reeds op een gepaste manier gestraft geweest.

Strafrechtelijke veroordelingen kunnen niet zonder meer worden aangehaald als bewijs van het ‘actueel gevaar’ die de verzoekende partij zou vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid.

In het bestreden ministeriële besluit wordt weliswaar verwezen naar het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij, doch zonder enige verduidelijking. Er is helemaal geen onderzoek gebeurd of het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een actuele bedreiging van de openbare orde of de veiligheid van het land vormt, waardoor een fundamenteel belang van de samenleving wordt aangetast.

“De uitzetting is gewettigd indien het niet enkel steunt op een strafrechtelijke veroordeling van betrokkene, maar eveneens op zijn gedrag.”

(R.v.St. nr. 37.337, 27juni1991, Arr. R.v.St, 1991, z.p.)

‘Een koninklijk besluit tot uitzetting dat is gegrond op feiten waarvan de ernst niet wordt betwist en waarvoor de vreemdeling werd veroordeeld, is op regelmatige wijze gemotiveerd voor zover de uitzetting wordt bevolen omwille van de bedreiging die volgt uit de aanwezigheid in het land van de dader van dergelijke manipulaties, voor zover de strafrechtelijke veroordeling slechts incidenteel wordt vermeld en voor zover de aangevochten beslissing niet uitsluitend gegrond is op de veroordeling opgelopen door verzoeker.’

(R.v.St. nr. 46.853, 1 april 1994 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000), (...), zie ook R.v.St. nr. 36.403, 7 februari 1991, TB.P. 1992, 348; R.v.St. nr. 30.576, 7 juli 1988; T.B.P. 1989, 337 en R.v.St. nr. 31.147, 20 oktober 1988, RACE. 1988, z.p.)

“Que les motifs subsistants de la décision attaquée se réfèrent, outre le séjour illégal, à la condamnation pour les fails de vol simple et de vol qualifié: que, sans qu’il soit nécessaire d’examiner en la présente cause l’importance de ces faits, il y a lieu de constater que la décision attaquée ne révèle pas suffisamment qu’il a été procédé à un examen particulier du comportement du requérant au regard du danger actuel qu’il présenterait pour l’ordre public ou la sécurité nationale au sens des articles 5 et 14 de la loi précitée du 22 décembre 1999, compte tenu notamment de l’ancienneté des faits avant donné lieu à la condamnation pénale de 1996, des circonstances particulières de cette affaire et de l’absence de récidive; que le simple fait d’une condamnation pénale ne peut en effet automatiquement motiver une décision d’exclusion du bénéfice de la loi précitée du 22 décembre 1996 sur la base de l’article 5 de celle-ci; “

(R.v.St. (15e k.) nr. 102.491, 10 januari 2002 <http://www.raadvst-consetat.be> (21 januari 2003); , A.P.M. 2002 (samenvatting), afl. 2, 32.)

“Een terugwijzingsbesluit schendt het voorschrift van art. 62 Vreemdelingenwet, luidens hetwelk de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed, wanneer uit de meer dan summieri feiten uitzetting geenszins blijkt dat de vreemdeling door zijn persoonlijk gedrag een actuele bedreiging van de openbare orde of de veiligheid van het land vormt, waardoor een fundamenteel belang van de samenleving wordt aangetast.’

(R.v.St. nr. 30.576, 7 juli 1988, Arr. R.v.St. 1988, z.p.; , T.B.P. 1989, 337.)

naar analogie:

“Hoewel art. 5 Regularisatiewet de Minister van Binnenlandse Zaken toestaat de vreemdelingen die een gevaar betekenen voor de openbare orde of voor de nationale veiligheid, van het genot van de wet uit te sluiten, dan nog moet deze beoordeling gebeuren rekening houdend met het geheel van de gegevens die ter kennis van de minister zijn gebracht, waaronder die welke vervat zijn in de aanvraag tot

regularisatie van de vreemdeling. In dit opzicht tonen de enige abstracte verwijzing naar een vroegere strafrechtelijke veroordeling, alsmede het ontbreken van een vermelding in de nota aan de minister die aan de uitwijzingsbeslissing voorafging van de gegevens inzake zijn integratie die door de vreemdeling in zijn aanvraag tot regularisatie werden aangevoerd aan dat de tegenpartij de huidige gevaarlijkheid van de vreemdeling niet heeft onderzocht rekening houdend met alle gegevens van de zaak.”
(R.v.St. (15e k.) nr. 102.979, 28 januari 2002 <http://www.raadvst-consetat.be> (23 januari 2003); A.P.M 2002 (samenvatting), afl. 2, 38; Rev, dr. étr. 2002 (samenvatting), afl. 120, 690.)

De verzoekende partij is aldus van mening dat de verwerende partij op geenszins heeft gemotiveerd waarom de verzoekende partij op heden een gevaar voor de openbare orde zou zijn. De materiële motiveringsplicht is bijgevolg geschonden.”

3.1.2. Verweerder repliceert als volgt:

“De verwerende partij stelt vast dat in de toelichting bij het eerste middel niet nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoeker nochtans voorgehouden schending van artikel 9bis van de Wet dd. 15.12.1980.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van art. 62 van de wet dd. 15.12.1980 en de wet dd. 29.7.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoeker tevens een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dit terwijl het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing gebaseerd is op het feit dat zijn persoonlijk gedrag een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde, maar dat in de bestreden beslissing niet werd onderzocht of zijn persoonlijk gedrag een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De thans bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 20 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel dat bepaalt dat de Minister de vreemdeling kan terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad.

(...)

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden, werd in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd op welke manier verzoekers persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad, alsook waarom geoordeeld werd dat hij een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoeker poogt de door hem gepleegde feiten te minimaliseren en stelt dat deze van 'enkele jaren terug' dateren. Op datum van het nemen van de bestreden beslissing dateerde verzoekers meest recente correctionele veroordeling van 03.11.2009. Hiernaar wordt ook verwezen in de bestreden beslissing.

In het Ministerieel Besluit wordt verwezen naar het geheel aan strafbare feiten en veroordelingen die verzoeker op zijn palmares heeft. Het is geenszins onredelijk van de gemachtigde om op basis van deze indrukwekkende reeks aan strafbare feiten te beslissen dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Evenmin is het onredelijk om te oordelen dat verzoeker als recidivist "geen enkel bewijs van verbetering aandraagt".

Verzoeker, met de loutere stelling dat de feiten dateren van enkele jaren terug en hij hiervoor de 'gepaste straf' heeft gekregen, kan met dergelijke vage en summiere beschouwingen geenszins overtuigen dat de beoordeling dat hij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde kennelijk onredelijk zou zijn, wel integendeel.

Verzoekers ongestaafe beschouwingen kunnen niet worden aangenomen. Het is al te gemakkelijk om zich ertoe te beperken te stellen dat de feiten dateren van enkele jaren terug.

Verzoeker heeft voorafgaand aan de bestreden beslissing zelfs nooit een poging ondernomen om aan te tonen dat hij zich verbetert.

De verwerende partij merkt op dat de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, een ministerieel besluit tot terugwijzing heeft uitgevaardigd.

De federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels."

3.1.3.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden gesteld dat artikel 20 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor

vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.”

Het staat niet ter discussie dat verzoeker nooit tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en hij door zijn gedrag herhaalde malen de openbare orde heeft geschaad. Met betrekking tot de stelling van verzoeker dat de door hem gepleegde feiten evenwel dateren van enkele jaren terug kan de Raad enkel vaststellen dat uit de door verweerder aangebrachte stukken blijkt dat verzoeker nagenoeg onafgebroken strafrechtelijke inbreuken begaat. Verzoeker betoogt voorts dat niet is onderzocht of zijn gedrag een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde of de veiligheid van het land waardoor een fundamenteel belang voor de samenleving wordt aangetast. Er moet in dit verband allereerst benadrukt worden dat deze bijkomende vereiste niet gesteld wordt in artikel 20 van de Vreemdelingenwet. Daar verzoeker een niet gevestigde vreemdeling is volstaat de vaststelling dat hij door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad om een beslissing tot terugwijzing te nemen. Daarnaast moet nog gesteld worden dat verweerder wel degelijk heeft nagegaan of verzoeker door zijn gedrag een actueel gevaar vormt en dit ook duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Er wordt immers aangegeven dat verzoeker een actueel en reëel gevaar voor de openbare orde vormt, aangezien hij een meervoudig recidivist is die geen enkel bewijs van verbetering aandraagt en zijn bestaansmiddelen put uit misdadigheid. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier.

Er dient dan ook te worden besloten dat de uiteenzetting van verzoeker niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.1.3.3. Voorts moet worden gesteld dat in voorliggende zaak geen toepassing gemaakt werd van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dit artikel ook niet van toepassing is, zodat geen schending van deze wetsbepaling kan vastgesteld worden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Het artikel 8 E.V.R.M. bepaalt dat eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven.

Zoals (...) reeds opgemerkt werd in het bestreden ministeriële besluit geen gewag gemaakt van het familiale leven zoals de verzoekende partij op heden kent.

Bovendien was verweerder van deze gezinssituatie op de hoogte gelet op de regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis VW die aan de burgemeester van Oostende werd overgemaakt op 14 juli 2010 (stuk 3).

De verzoekende partij heeft een stabiele relatie met een vrouw met Belgische nationaliteit, mevrouw (A. L. V.). De verzoekende partij draagt zorg voor de kinderen van mevrouw (A. L. V.).

Het bestreden ministeriële besluit die besluit tot terugwijzing van de verzoekende partij naar zijn land van herkomst en het verbod terug te keren gedurende een periode van tien jaar oplegt, schendt dan ook artikel 8 E.V.R.M. die het recht op gezinsleven waarborgt.

In het ministeriële besluit wordt de overweging zelfs niet gemaakt.

Bovendien is de weigering van het verblijfsrecht aan de verzoekende partij een bijkomende (zwaardere) straf. De verzoekende partij kan niet twee maal gestraft worden voor dezelfde feiten.

Naast het feit dat de verzoekende partij twee maal gestraft zal worden, wordt ook mevrouw (A. L. V.) en haar kinderen gestraft door de terugwijzing van de verzoekende partij naar zijn land van herkomst en het verbod op terugkeer gedurende een periode van tien jaar. De stabiele relatie die de verzoekende partij en mevrouw (A. L. V.) op heden hebben, zal naar alle waarschijnlijkheid niet in stand kunnen gehouden worden indien beide partners zo'n lange tijd gescheiden dienen te leven.

De bestreden beslissing zal ook ten aanzien van de kinderen, die een sterke band hebben ontwikkeld met de verzoekende partij, een grote impact hebben.

Reeds meermaals in de rechtspraak werd bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (cfr. R.v.St. 24 maart 2000. Rev.dr.étr. 2000. 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000. 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100). Aangezien de verzoekende partij als ouder optreedt ten aanzien van de kinderen van zijn partner, kan naar analogie verwezen worden naar de arresten die besluiten dat voorgaande vooral geldt wanneer de maatregel zijn weerslag heeft op het contact tussen ouders en hun kind (R.v.St. 29 september 1998. Rev.dr.étr. 1998, 561; R.v.St. 4 maart 1993, T. Vreemd. 1994, 18).

Het recht op familie- en gezinsleven dient niet enkel beoordeeld te worden in hoofde van de verzoekende partij, maar tevens in hoofde de partner van de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen. Zij mogen niet gestraft worden voor de fouten van de verzoekende partij.

Het niet toekennen van een recht tot vestiging aan de verzoekende partij heeft voor gevolg dat hij gescheiden zal worden van mevrouw (A. L. V.) en haar kinderen, wie de verzoekende partij beschouwt als familie.

“Door zijn uitwijzing oordeelt de verzoeker, die sedert zijn elfde jaar samen met andere gezinsleden in België woont en die van mening is geen band meer te hebben met zijn land van herkomst, in de uitoefening van zijn recht op eerbiediging van zijn privé- gezinsleven het slachtoffer te zijn geweest van een schending van art. 14 E.V.R.M. in combinatie met art. 8.

Hij betwist niet dat, in overeenstemming met art. 8, par. 2 E.V.R.M. de inmenging van de overheid wettelijk is bepaald een gewettigd doel nastreeft. Hij meent echter dat deze inmenging volstrekt niet noodzakelijk was in een democratische samenleving en niet in verhouding was met het nagestreefde doel, rekening houdend met de band die hij met zijn naasten en met België heeft en met het feit dat hij geen bekend sluikhandelaar was en het de eerste keer was dat hij een ernstig misdrijf pleegde.

De discriminatie zou bestaan in vergelijking met de burgers van de lidstaten van de Europese Unie, aangezien op grond van het communautaire recht de uitwijzing van een burger van de Europese Unie niet kan worden gerechtvaardigd door het enkele beslaan van een strafrechtelijke veroordeling.’

(E.C.R.M. nr. 21794/93, 27 juni 1994 (Chorfi / België) <http://www.echr.coe.int> (25 juni 1999), Rev. dr. étr. 1994. 137,...)

Bovendien is het de plicht van de verwerende partij om na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door een maatregel van verwijdering uit het land of een maatregel van verbod tot toegang, overweegt tegen het door de artikel 8 gewaarborgd recht op een ongestoord gezins- en familieleven.

De motivatie hiervoor is helemaal niet terug te vinden in de bestreden beslissing.

“Uit art. 8 E.V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid die de uitzetting of de terugwijzing overweegt van vreemdeling van wie vaststaat dat hij met zijn echtgenote in België is gevestigd dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door een maatregel van verwijdering uit het land, overweegt tegen het door dat art. 8 gewaarborgd recht op een ongestoord gezinsleven. De overheid dient m.a.w. af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de vreemdeling. Hieruit volgt, in acht genomen de motiveringsplicht die door art. 62 Vreemdelingenwet wordt opgelegd, dat uit de motieven zelf van het uitzettings- of terugwijzingsbesluit moet blijken of die afweging is geschied. Hieruit volgt tevens dat die afweging ook dient te blijken uit de

overwegingen van het advies dat de Commissie van advies voor vreemdelingen krachtens art. 32 van diezelfde wet aan de Minister van Justitie verleent.

Het op formele wijze vaststellen van het al dan niet bestaan of voortbestaan van een gezinsverband moet voorafgaan aan de afweging waartoe de overheid gehouden is.

Op grond van de door het voornoemde art. 62 opgelegde gepleegde motiveringsplicht moeten die feitelijke gegevens betreffende de gezinstoestand van de vreemdeling eveneens blijken, zowel uit het advies van de Commissie van advies als uit het verwijderingsbesluit.”

(R.v.St. nr. 30.553, 30 juni 1988, Arr. R.v.St. 1988, z.p.)

Bovendien kan niet verwacht worden dat de gezinsleden van de verzoekende partij naar het buitenland verhuizen. De partner van de verzoekende partij heeft de Belgische nationaliteit.

“Het is echter niet steeds redelijk verantwoord om van de andere gezinsleden te verwachten om naar het buitenland te verhuizen. De vreemdeling kan politieke, emancipatorische, sociale en taalkundige argumenten inroepen om aan te tonen dat dit redelijkerwijs niet van zijn gezin verwacht kan worden,” (Verblijf om humanitaire redenen, Bijzondere banden met België, Recht op een familie- en gezinsleven, zie [http://www.vmc.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id"109#evrm](http://www.vmc.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id))”

3.2.2. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen het volgende:

“Verzoeker houdt voor dat hij een ‘stabiele relatie’ zou hebben met een Belgische dame en hij ook voor haar kinderen zorgt. Hij meent dat er in de bestreden beslissing een afweging had dienen te gebeuren nopens zijn familiaal leven.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker pas voor het eerst op 30.08.2010, bij het indienen van zijn aanvraag o.g.v. artikel 9bis van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, melding heeft gemaakt van enig ‘familiaal leven’.

Voordien had de verwerende partij geen enkele kennis van dit gegeven en is hiervan inderdaad ook niets terug te vinden in het administratief dossier.

Terwijl de bestreden beslissing dateert van 07.05.2010 en derhalve van voor het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf door verzoeker.

Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid hiermee rekening had moeten houden in de bestreden beslissing, of dienomtrent een motief had moeten opnemen.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

Nu de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geen kennis had van enig familiaal leven, kon deze hiermee ook geen rekening houden.

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, zodat het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden. De voorgehouden schending van de motiveringsverplichting kan derhalve niet worden weerhouden.

De verwerende partij laat vervolgens gelden dat art. 8, 2 EVRM uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag is toegestaan, voor zover bij wet voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad en een actueel en reëel gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

Verzoeker betwist kennelijk niet dat het Ministerieel Besluit voorzien is bij wet en dat de inmenging van de overheid kan worden ingepast in één van de in artikel 8, tweede lid, EVRM opgesomde oogmerken, m.n. de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten.

Bovendien geldt als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht, aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren en om, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen, met inbegrip van de verwijdering ervan te regelen, onder voorbehoud dat deze maatregel van verwijdering niet verdragsonverenigbaar is (zie ook R.v.St. nr. 97.206 dd. 28.06.2001)

Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Tevens stelt de Raad vast dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is en dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg staat (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). Artikel 20 van de Vreemdelingenwet voorziet de mogelijkheid om een vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terug te wijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld, niet heeft nageleefd. De bestreden maatregel is duidelijk gericht op het beschermen van de openbare orde, één van de doelstellingen die voorzien is in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Dit blijkt tevens uitdrukkelijk uit de bestreden beslissing. Gelet op de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld is en de ernstige aanslag op de openbare orde die hieruit voortvloeit, is het bovendien niet onredelijk om te stellen dat de terugwijzingsmaatregel, die in casu een rechtmatige toepassing van artikel 20 van de Vreemdelingenwet uitmaakt, noodzakelijk is ter bescherming van de openbare orde.

(...)

Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.). Handboek EVRM deel 2 Artikeisgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p. 754). Het staat betrokkene vrij zich te laten vergezellen van zijn levenspartner. Te dezen toont de verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de inmenging in zijn gezinsleven disproportioneel is. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond “(RvV, nr. 29 070 van 25 juni 2009)

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM.

De federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde bij het nemen van de bestreden beslissing na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting inclus.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.”

3.2.3.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden gesteld dat deze verdragsbepaling noch het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Om te weten of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In voorliggende zaak voert verzoeker aan dat hij een familiaal leven heeft met mevrouw (A. L. V.) en haar kinderen uit een andere relatie en dat verweerder hiervan op de hoogte is, aangezien hij op 14 juli 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende waarin hij naar deze situatie verwijst. Er dient echter opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing reeds genomen werd op 7 mei 2010, zodat verweerder geen rekening kon houden met informatie die verzoeker pas meer dan twee maanden later meedeelde. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoeker voordat de bestreden beslissing genomen werd, bij zijn talrijke contacten met de Belgische overheidsdiensten, nooit melding maakte van

een stabiele relatie met een Belgische vrouw. Uit de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken blijkt ook niet dat de relatie die verzoeker heeft met mevrouw (A. L. V.) en haar kinderen voldoende hecht is om zonder meer te kunnen besluiten dat deze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

Zelfs indien zou dienen verondersteld te worden dat verzoeker en mevrouw (A. L. V.) effectief een familiaal leven in de zin van artikel 8 van het EVRM hebben, dan nog moet worden opgemerkt dat deze voorgehouden relatie in casu niet toelaat te besluiten dat er op verweerder een positieve verplichting zou rusten om verzoeker een verblijfsrecht toe te staan of dat het hem verboden zou zijn om een besluit tot terugwijzing te nemen. In dit verband moet geduïd worden dat verzoeker nooit tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd, zodat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat hij bijkomend gestraft wordt. Uit artikel 8 van het EVRM kan bovendien geen verplichting voor een Staat afgeleid worden om een vreemdeling van wie is gebleken dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde op het grondgebied toe te laten. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een familiaal leven kan ontwikkelen. Verzoeker beperkt zich immers tot de stelling dat mevrouw (A. L. V.) de Belgische nationaliteit heeft. Dit gegeven vormt op zich evenwel geen reden die toelaat te concluderen dat alleen in België een familiaal leven kan georganiseerd worden. Indien twee personen van verschillende nationaliteit een gezinsleven wensen op te bouwen zullen zij de facto steeds in een land waarvan minstens een van beiden geen staatsburger is dienen te verblijven. Verzoeker houdt dan ook ten onrechte voor dat de bestreden beslissing er noodzakelijk toe leidt dat zijn vriendin en haar kinderen verplicht gescheiden van hem zullen dienen te leven.

Daar verzoeker in gebreke blijft om aan te tonen dat hij een effectief gezinsleven heeft in België en dat, zelfs indien er zou verondersteld worden dat er een dergelijk gezinsleven bestaat, de bestreden beslissing zou kunnen beschouwd worden als een inmenging in dit gezinsleven, is geen toetsing aan de criteria vervat in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vereist.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. Gelet op de bespreking van het vorige onderdeel van middel kan verzoeker ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat de materiële motiveringsplicht miskend werd.

3.2.3.3. De zorgvuldigheidsplicht, die verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK